

BRONS!

We hebben ons plaatsje gevonden in de ontbijtzaal, een afgezonderd torentje waar juist plaats genoeg is: "For Ilse supporters only". Ze ziet er goed uit, ons Ilse, samen met Olivier eten ze een boterham mee. Onze Olivier wel eentje meer, maar gezien de gewichtsklasse is dit geen probleem.

We hebben de avond ervoor nog een supporter gevonden, namelijk David (een echte judofan), die een judoclub heeft in Gullegem bij Kortrijk. Daar er nog een plaatsje vrij is in de auto nemen we hem mee. Zonder problemen komen we bij de sporthal, veel volk is er nog niet. Gelukkig is er één van de zeven deuren open zodat we toch aan ingangskaartjes kunnen komen. We gaan natuurlijk op andere plaatsen zitten want Ilse vecht op mat drie. Het zal nog wel eventjes duren, want ze kampt als laatste van haar reeks. We volgen eerst de andere Belgen, het begint goed voor Gascard Yung die de Spanjaard Cueto verslaat, doch daarna verliest van de Nederlander Houkes en geen herkansing krijgt. Cedric Taymans verliest van een Rus en krijgt ook al geen herkansing. Dan is het de beurt aan Leen Dom, dat braaf meisje, op de tatami is het wel wat anders, vraag het maar aan de Nederlandse Klopstra, dat kind kreeg goed wat klop. Daarna tegen regerend kampioen Dimitru uit Roemenië. Een minuut voor tijd pakt Leen uit met een mooie worp, doch de Roemeense komt zoals een kat op haar pootjes terecht. Ik en Patrick geven hiervoor aan Leen een koka, doch de scheidsrechter denkt er anders over, de flauwe. Ze houdt het de volle vijf minuten vol, golden score, waarin ze spijtig genoeg verliest, voor ons was de worp buiten de mat ingezet, doch die scheidsrechter dacht er weer anders over (een hele flauwe als je het mij vraagt). Leen krijgt een herkansing doch de Spaanse Arenas is er te veel aan. Goed gevochten Leen, blijf zo voort doen dan gaan we er nog veel plezier aan beleven. Dan is het de beurt aan Dirk Van Tichelt, die heeft ook supporters meegebracht. Hij komt uit tegen de Spanjaard (wat is dat toch met die Spanjaarden) Uematsu, één met spleetogen (de valsspeler). Dirk verliest en krijgt spijtig genoeg geen herkansing.

Eindelijk is het zover, Ilse is aan de beurt, tegen de Turkse Aynur Samat, een haalbare kaart, doch dan moet ze in vorm zijn en zo te zien blijft die Turkse goed op haar voeten staan. Ai, een shido (strafpunt) tegen Ilse, gelukkig kan ze vlug gelijk maken. Er op en er over denken we dan, doch het wil niet lukken. We roepen wel maar vallen regelmatig stil, we krijgen zelfs een paar Finnen mee die Ilse beginnen te roepen, maar het mag niet baten, het Turkse scoort nog een koka (naar eigen zeggen schoof Ilse uit op die gele matten). Einde van de kamp, het is stil geworden in de tribune, onze hoofdjes gaan naar beneden. Plezierig om zien is het niet, zoals Ilse van de tatami komt. Al wenend krijgt ze nog een microfoon onder haar neus, kan je nu iets zinnigs zeggen op zo'n moment? Geen kracht in de armen, slappe benen, wat was het. Het Caïro-syndroom spookt door onze hoofden. We gaan buiten wat afkoelen en verwittigen per gsm het thuisfront dat het wel eens kon gedaan zijn na één kamp. Raar genoeg krijg ik van mijn dochter Véronique per sms antwoord dat ze zal duimen in de herkansingen. Herkansingen?? Wie gelooft er nu dat die Turkse een ronde verder gaat? Nog niet te veel volk. Ilse in elk geval niet, want ze komt bij ons in de tribune zitten, haar trainer aan, geen elastiekjes in de haren, de blik op oneindig, het zegt genoeg. Nu we er toch zijn, kunnen we even goed blijven zitten en de Turkse volgen (tegen éne zekere Jabbarova). Vijf minuten, vier minuten en de Turkse komt voor, elastiek nr. 1 gaat terug in het haar, drie minuten en elastiek nr. 2 volgt, twee minuten en Ilse haar kapsel is terug zoals voorheen. Nog één minuut en... we krijgen daar midden in de tribune een striptease, hallo, wij zijn hier toch nog in een judozaal zeker?? De Turkse wint en Ilse krijgt een herkansing, oef. Aangekleed is ze al, nu de moraal terug omhoog krijgen, deze zware taak laten we over aan Olivier.

Tante Greet weet waarom Ilse verloren heeft, we hebben te weinig geroepen, daar moet verandering in komen. David komt zeggen mat één, die weet zijn weg daar goed en is als eerste op de hoogte van alles. We krijgen instructies van Olivier om Ilse haar naam te roepen vanaf ze op de tatami komt. Haar gezicht lijkt een donderwolk en ons Ilse vliegt er vanaf de eerste minuut in, beter uit haar buurt blijven doch dit geldt niet voor de Azerbeidjaanse Jabbarova (waar halen ze die toch allemaal vandaan??) Eens ze haar diesel op gang krijgt is ze niet meer te houden. Houdgreep voor Ilse en wat voor één, die staat niet in de boekjes, hier een been, een arm, een stuk teen nog een arm en Ilse al schommelend van links naar rechts, maar niets aan te doen. We brullen houden, houden (op zijn Antwerps haawe, haawe) en ze doet het (je zou voor minder als er een bende half zot wordt), tien, negen....één. Gejuich!! Pauze.

Geen belwaarde meer, gelukkig komt Marijntje ter hulp om het thuisfront te verwittigen, alles opnemen op video, we komen op TV. Welke mat David? Vier, ok, allen daarheen. We weten nu wat we moeten doen. De volgende in de rij is de Wit-Russin Maryna Jarskaya (geen Bulgaarse doch iemand uit Belarus, ik dacht dat alleen koeien Bella heten, maar Russinnen kan dus ook). Zelfde tactiek, ok, we gaan ervoor, Ilse ook en inderdaad op bijna identieke wijze komt ons Russinneke in houdgreep, alwaar ze...niet meer uitkomt. Ze beginnen ons al te kennen, niet moeilijk als je met acht lawaai maakt voor tachtig. Op naar de volgende kamp. David, mat drie, ok.

Brons is nog mogelijk, nog één obstakel te gaan, namelijk de Sloveense Petra Nareks, geen gewoon, een moeilijke tegenstandster, doch onder het motto moeilijk gaat ook beginnen we aan de laatste partij. Ilse domineert de hele kamp, valt aan, blokkeert als de Sloveense wil inkomen. De Sloveense haar gezicht spreekt boekdelen, zo van wat gebeurt er hier met mij (Calimero zou zeggen bij mij lukt niets en bij u wel, dat is niet eerlijk). Koka voor Ilse! De laatste minuut gaat in, en wij maar roepen, we schreeuwen haar naar de overwinning en van tien tot één tellen kunnen we perfect. Brons, wie had dat nog gedacht na het verlies in de eerste kamp. Het doet me nog altijd iets, als Ilse op het podium staat en de medaille krijgt, moeilijk te beschrijven, als je het wil weten (of voelen) gewoon eens meegaan de volgende keer.

Terug in het hotel begroeten we Catherine Jacques, haar ouders zijn ook van de partij, die kennen we ook al goed. We beginnen onze weg te kennen in Tampere en nemen Ilse en Olivier mee naar het oudste Italiaanse restaurant in de stad. Het smaakt. 's Avonds gaan we eerst de bar nog een bezoekje brengen, ook daar is een einde aan gekomen, zoals aan deze onvergetelijke dag. Slaapwel.